

Arrest

nr. 242 312 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 17 juni 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.10.2011 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 06.12.2011 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 28.12.2011 dienden betrokkenen een asielaanvraag in in Duitsland. Betrokkenen werden door de Duitse autoriteiten overgedragen aan België op 30.01.2012. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2012 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hun vierde asielaanvraag werd afgesloten op 14.05.2012 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 23.05.2012 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in te Duitsland. Betrokkenen werden door de Duitse autoriteiten overgedragen aan België op 30.08.2012. Hun vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2012 met een beslissing weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 06.10.2016 aangehouden werd bij een administratieve controle en overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas. In het gesloten centrum diende mijnheer een zesde asielaanvraag in die negatief werd afgesloten op 21.10.2016 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 21.10.2016 werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd naar Kosovo. Huidige aanvraag 9bis is de eerste procedure sinds zijn repatriëring. De duur van de procedures – namelijk elf maanden voor de eerste, vier dagen voor de tweede, negen dagen voor de derde, één dag voor de vierde, tien dagen voor de vijfde en één dag voor de zesde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun verschillende asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoekers halen aan dat zij hun land hebben ontvlucht wegens problemen in hun land van herkomst en discriminatie omwille van hun Roma-afkomst. Zij vermelden dat zij bij een terugkeer zouden worden

gediscrimineerd en geslagen en dat zij zouden geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Verzoekers verwijzen hierbij nog naar informatie van Amnesty International, een rapport van Amnesty International en een akkoord dat zou gesloten zijn tussen de Benelux landen en Kosovo over een terugkeer van Roma. Verzoekers beperken zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zouden vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Kosovo reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen in huidige aanvraag 9bis zich niet beroepen op familieleden in België. Uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat twee broers van mevrouw in België verblijven. De verwantschapsbanden worden echter niet aangetoond. Gezien betrokkenen zich niet beroepen op deze familieleden kan afgeleid worden dat er geen sprake is van hechte familiebanden. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. Ook mijnheer zou één zus hebben die in België verblijft volgens het administratief dossier. Echter, ook dit gezinslid wordt niet aangehaald in het verzoekschrift. Er is dan ook geen sprake van hechte banden of bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden slechts twee korte getuigenverklaringen voorleggen. Hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd

worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan (wat gestaafd wordt door volgende attesten: een attest van schoolbezoek voor A. (...) d.d. 28.09.2018 en een attest van schoolbezoek voor A. (...) d.d. 28.09.2018) , kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen vrijwel uitsluitend plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Verzoekers halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan negen jaar ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie, dat er sprake zou zijn van een uiterst gedreven wil om de maatschappij te helpen en niemand tot last te zijn, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij momenteel over zowel een passieve als actieve kennis van het Nederlands zouden beschikken, dat onze maatschappij enorm veel van hen zou krijgen, dat zij zich tot het uiterste zouden inzetten, dat het hen aan energie en sociaal meelevendheid niet zou ontbreken, dat het hen aan inzet en enthousiasme om te werken niet zou ontbreken, dat zij zeer graag zouden willen werken, dat zij twee werkbeloftes zouden voorleggen, dat zij zeer geliefd zouden zijn bij vrienden en kennissen omdat zij een hart van goud zouden hebben, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat zij twee getuigenverklaringen voorleggen evenals twee werkbeloftes en een attest van niet steunverlening door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:
(...)"

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zicht naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort”*

1.4. Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij en haar minderjarige kinderen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zicht naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:
(...)*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22 van de Grondwet alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de

zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 02/04/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland "

Betrokkenen beroepen zich op art. 8 EVRM .

"We stellen vast dat betrokkenen in hun huidige aanvraag 9bis zich niet beroepen op familieleden in België.

Uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat 2 broers van mevrouw in België verblijven. De verwantschapsbanden worden echter niet aangetoond . Gezien betrokkenen zich niet beroepen op deze familieleden, kan afgeleid worden dat er geen sprake is van hechte familiebanden. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond.

Ook meneer zou een zus hebben ,die in België verblijft volgens het administratief dossier.

Echter, ook dit gezinslid wordt niet aangehaald in het verzoekschrift.

Er is dan ook geen sprake van hechte banden of bijkomende elementen van afhankelijkheid. "

De genoemde familieleden werden door verzoekers inderdaad niet vermeld in het verzoekschrift dd. 28/09/2018 waarbij de aanvraag op basis van art. 9bis VV 15/12/1980 werd ingediend.

Al te vlug en zonder enig verder onderzoek leidt de DVZ hieruit af dat er dan wel geen sprake zal zijn van hechte familiebanden; mn. bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, waardoor deze familiebanden zouden kunnen gelijk gesteld worden met het gezinsleven bedoeld in art. 8 EVRM, dat bescherming verdient.

De besluiten van DVZ zijn louter speculatief en de kans is groot dat ze berusten op foutieve feitelijke gegevens van de zaak.

Indien de DVZ in het administratief dossier opmerkte dat de verzoekers familieleden, mn. broers en zussen , in België hebben , had zij zich ervan moeten vergewissen of deze familiebanden niet onder de toepassing van art. 8 EVRM zouden kunnen vallen.

De zorgvuldigheidsplicht legt DVZ op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en om aan correcte feitenvinding te doen.

DVZ had de mogelijkheid om bijkomende informatie over deze familiebanden te vragen aan verzoekers. Er mogen immers geen feiten bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkenen inlichtingen te vragen of hen in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen.

Door dit niet te doen ging zij onzorgvuldig te werk met mogelijk een totaal foutieve inschatting van de leefomstandigheden als gevolg.

De DVZ kon dan ook niet uitmaken of deze familiebanden toch geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaakten ,waardoor de aanvraag tot machtiging kon ingediend worden in België.

In zoverre zij betrekking heeft op de kinderen is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd als volgt :

" het feit dat de kinderen hier school lopen , kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid ... Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf . . "

De DVZ neemt bijgevolg aan dat " de belangen van de kinderen werden geschaad, doch neemt er genoegen mee om te stellen dat het de ouders zijn die deze schade hebben in de hand gewerkt.

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

- 1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten — hoorrecht
- 2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen
- 3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Het is dus niet aan verzoekster om al bij haar verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980, aan te tonen op welke wijze de Overheid, in casu de gemachtigde van de Minister, het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren.

Verzoekers kunnen immers niet vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden door de gemachtigde.

Deze positieve verplichting, om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, ligt bij de Overheid, de gemachtigde van de Minister, telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen , ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen , voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen , voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen , de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn , in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

Ten onrechte wordt de situatie : lees het hoger belang van de kinderen door de Minister in de beslissing dd. 02/04/2020 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid, met de motivatie ;

" Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen vrijwel uitsluitend plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf " Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid "

Uit deze redenering volgt dat de gemachtigde van de Minister wel aanneemt dat er wel degelijk sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen(dixit " betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie ") doch zich verder aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn.

Deze redenering is zeer onzorgvuldig en druist in tegen alle redelijkheid. Men kan moeilijk aannemen dat een overheid , die de bepalingen van het IVRK integreerde in de Grondwet (art 22bis) het hoger belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat " het de ouders zijn, die verantwoordelijk zijn voor deze belangenschade ; mn . door zich niet te voegen naar de Belgische Vreemdelingenwetgeving.

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind ; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

De andere overweging van de Minister, mn. dat de kinderen alhier naar school gaan kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet elders kan verkregen worden " zijn niet ter zake dienend .

Bij de beoordeling van de door verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, kan hic en nunc, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoeien.

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk , omdat het leed dat de kinderen erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet , te meer daar de Minister bij ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag , nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden ."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aanhalen, besproken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partijen indienen, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

3.1.7. De verzoekende partijen uiten kritiek op het volgende onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing: *“Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen in huidige aanvraag 9bis zich niet beroepen op familieleden in België. Uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat twee broers van mevrouw in België verblijven. De verwantschapsbanden worden echter niet aangetoond. Gezien betrokkenen zich niet beroepen op deze familieleden kan afgeleid worden dat er geen sprake is van hechte familiebanden. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. Ook mijnheer zou één zus hebben die in België verblijft volgens het administratief dossier. Echter, ook dit gezinslid wordt niet aangehaald in het verzoekschrift. Er is dan ook geen sprake van hechte banden of bijkomende elementen van afhankelijkheid.”*

Zij stellen dat de genoemde familieleden inderdaad niet werden vermeld in het verzoekschrift van 28 september 2018 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat de verwerende partij al te vlug en zonder enig verder onderzoek hieruit afleidt dat er dan wel geen sprake zal zijn van hechte familiebanden, met name bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, waardoor deze familiebanden zouden kunnen gelijk gesteld worden met het gezinsleven, bedoeld in artikel 8 van het EVRM, dat bescherming verdient, dat de besluiten van de verwerende partij louter speculatief zijn en dat de kans groot is dat ze berusten op foutieve feitelijke gegevens van de zaak, dat indien de verwerende partij in het administratief dossier opmerkte dat de verzoekende partijen familielieden, met name broers en zussen, in België hadden, zij zich ervan had moeten vergewissen of deze familiebanden niet onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dat de verwerende partij de mogelijkheid had om bijkomende informatie over deze familiebanden te vragen, dat immers geen feiten bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkenen inlichtingen te vragen of hen in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen, dat door dit niet te doen de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging met mogelijk een totaal foutieve inschatting van de leefomstandigheden als gevolg, dat de verwerende partij dan ook niet kon uitmaken of deze familiebanden toch geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaakten, waardoor de aanvraag tot machtiging kon ingediend worden in België.

3.1.8. De Raad benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en het bestuur niet dient te motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). De verzoekende partijen bevestigen dat ze in hun aanvraag om machtiging tot verblijf de zus van de eerste verzoekende partij en de broers van de tweede verzoekende partij niet vermeld hebben. De verwerende partij kon dan ook terecht motiveren dat de verzoekende partijen in de huidige aanvraag zich niet beroepen op familieleden in België. De verzoekende partijen lijken voor te houden dat uit het niet inroepen van het aanwezig zijn van familieleden in België in hun aanvraag niet zonder meer door de verwerende partij kan afgeleid worden dat er geen sprake is van hechte familiebanden. Deze afleiding door de verwerende partij doet echter geen afbreuk aan de overige motieven in dit verband die de beoordeling in het licht van de aangevoerde buitengewone omstandigheden en in het licht van artikel 8 van het EVRM op afdoende wijze kunnen schragen. Immers wordt erop gewezen, het weze herhaald, dat de verzoekende partijen in de huidige aanvraag zich niet beroepen op familieleden in België. In het kader van het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, waarbij het de aanvrager toekomt de

buitengewone omstandigheden klaar en duidelijk te vermelden in de aanvraag, volstond deze vaststelling. Bovendien heeft de verwerende partij erop gewezen in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat banden met andere gezinsleden dan die met het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond, dat uit het dossier blijkt dat er broers en een zus van de verzoekende partijen in België verblijven, doch dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Gelet op voormelde motieven kunnen de verzoekende partijen niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij zich niet vergewist heeft of deze familiebanden onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM vallen. Indien de verzoekende partijen zich hadden wens te beroepen op hun familiebanden als buitengewone omstandigheid waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen in het herkomstland, kwam het hen in de eerste plaats toe hierop te wijzen en vervolgens om het beschermingswaardig karakter van de familiebanden in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Gezien zij dit niet hebben gedaan, kon de verwerende partij in haar beoordeling volstaan met het stellen dat zij zich niet hebben beroepen op deze familiebanden en dat, betreffende deze familiebanden, niet aangetoond wordt dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk, zorgvuldig of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. In zoverre zij menen dat de verwerende partij bijkomende informatie over voornoemde familiebanden had moeten vragen, gaan zij er opnieuw aan voorbij dat zij in hun aanvraag zelf aannemelijk hadden moeten maken dat die familiebanden beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM en een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die zin kan de verwerende partij dan ook geen onzorgvuldigheid verweten worden.

De Raad benadrukt dat de concrete bevindingen betreffende de voorgehouden familiebanden, die blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, door de verzoekende partijen aldus niet worden weerlegd, noch ontkracht. Het is *in casu* niet foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen de verzoekende partijen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat het niet aan de verwerende partij was om bijkomende informatie over de familiebanden te vragen maar dat het aan hen toekwam, als zij meenden dat zij met hun familieleden een beschermingswaardig familie- en gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat eveneens een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, om dit in de aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten. Met hun betoog weerleggen ze geenszins de vaststelling dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd aangetoond.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.9. De verzoekende partijen menen verder dat elke beslissing in verband met een minderjarige uitdrukkelijk de motivatie moet inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet, met name dat werd getoetst aan het hoger belang van het kind. Zij betogen dat het niet aan hen is om bij hun verzoek op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te tonen op welke wijze de verwerende partij het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren, dat zij immers niet kunnen vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden door de verwerende partij en dat deze positieve verplichting om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen bij de verwerende partij ligt telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen. Zij wijzen erop dat de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag al directe werking hadden in onze rechtsorde en dat deze nu ook bekrachtigd werden door artikel 22bis van de Grondwet, waarna zij de inhoud van de voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag weergeven. Zij stellen verder dat het hoger belang van de kinderen in de eerste bestreden beslissing ten onrechte niet aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid, dat uit de redenering van de verwerende partij volgt dat zij aanneemt dat er wel degelijk sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen doch zich verder aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn, dat deze redenering onzorgvuldig is en indruist tegen alle redelijkheid, dat men moeilijk kan aannemen dat een overheid die de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag integreerde in de Grondwet het hoger belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat het de ouders zijn die verantwoordelijk zijn voor deze belangenschade, met name door zich niet te voegen naar de Belgische vreemdelingenwetgeving. De

verzoekende partijen betogen dat de overweging van de verwerende partij, met name dat de kinderen alhier naar school gaan niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid daar zij niet aantonen dat een scholing niet elders kan verkregen worden, ter zake niet dienend is, dat buitengewone omstandigheden beoordeeld moeten worden zoals zij zich voordoen, dat of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld kan worden zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de verwerende partij om hierop haar beslissing te stoeien. Zij menen bovendien dat de eerste bestreden beslissing onredelijk is omdat het leed dat de kinderen erdoor kan aangedaan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de verwerende partij bij het ontvankelijk verklaren van de aanvraag, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak ten gronde.

3.1.10. Waar de verzoekende partijen vooreerst stellen dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van hun kinderen conform artikel 22bis van de Grondwet en dat elke beslissing betreffende een minderjarige uitdrukkelijk moet motiveren aangaande het belang van het kind, blijkt dat dit *in casu* ook is gebeurd. De verwerende partij motiveerde immers in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan (wat gestaafd wordt door volgende attesten: een attest van schoolbezoek voor A. (...) d.d. 28.09.2018 en een attest van schoolbezoek voor A. (...) d.d. 28.09.2018) , kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen vrijwel uitsluitend plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

3.1.11. De verzoekende partijen citeren verder de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, doch voeren hiervan in dit onderdeel niet de schending aan maar stellen dat die waarborgen werden verankerd in artikel 22bis van de Grondwet, waarvan ze wel de schending aanvoeren.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen ‘self executing’ zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde zonder meer te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032: RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Wat betreft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat het kind moet gehoord worden in iedere bestuurlijke en gerechtelijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, is thans niet betwist dat de kinderen door hun ouders zijn vertegenwoordigd, zowel bij het indienen van de aanvraag als in de procedure voor de Raad en dat de

verzoekende partijen op nuttige en dienstige wijze in de gelegenheid zijn gesteld bij het indienen van de aanvraag en dus voordat de bestreden beslissingen zijn genomen om voor de belangen van hun kinderen te kunnen opkomen. De Raad is van oordeel dat het bepaalde in artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dan ook werd gerespecteerd.

Wat betreft artikel 22*bis* van de Grondwet, heeft de Raad *supra* reeds vastgesteld dat de gemachtigde *in concreto* is ingegaan op het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partijen.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22*bis* van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

De Raad herhaalt dat betreffende het hoger belang van de kinderen in de eerste bestreden beslissing werd gemotiveerd dat het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan, niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de kinderen tevens geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, dat er bovendien op gewezen dient te worden dat de verplichte scholing van de kinderen vrijwel uitsluitend plaatsvond in illegaal verblijf, dat hierbij bijgevolg opgemerkt kan worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf, dat het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd, dat dit echter niets verandert aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hen al betekend werden, dat zij het schoolbezoek van hun kinderen bewust lieten plaatsvinden in deze precare situatie en dat dit element dan ook niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

3.1.12. De verzoekende partijen menen dat ten onrechte het hoger belang van de kinderen niet aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid. Met het louter aangeven dat zij menen dat de omstandigheden wel dienen aanzien te worden als uitzonderlijk om de aanvraag in België in te dienen, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin tonen zij hiermee aan dat door het nemen van de bestreden beslissing de belangen van hun kinderen worden geschaad.

3.1.13. Waar de verzoekende partijen stellen dat het niet aan hen was om bij hun aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan te tonen op welke wijze de gemachtigde het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren aangezien zij niet kunnen vooruitlopen op de beslissing die door de gemachtigde genomen zal worden en dat de gemachtigde aldus de positieve verplichting heeft om rekening te houden met het hoger belang van het kind telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen, gaan zij er volledig aan voorbij dat het bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan hen toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen, dat uit hun uiteenzetting duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verwerende partij diende aldus enkel na te gaan of de in de aanvraag aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid uitmaakten in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in die zin dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om hun aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. De verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig betogen dat er in

de ontvankelijkheidsfase een positieve verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind bij de verwerende partij ligt. Zij tonen immers geenszins aan dat de verwerende partij gehouden was om een ruimer onderzoek te doen dan dat van de elementen die door de verzoekende partijen in hun aanvraag werden aangehaald. Evenmin betwisten zij dat de verwerende partij geenszins heeft nagelaten om de elementen omtrent het hoger belang van het kind die in de aanvraag werden aangehaald te beoordelen en hieromtrent te motiveren.

In dezelfde zin kan aldus gesteld worden dat, waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij zonder verder grondig onderzoek niet kan beoordelen of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat zij buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen die hen verhinderen om een aanvraag om machtiging in het buitenland in te dienen. Daar de verzoekende partijen zich in hun aanvraag beperken tot de loutere bewering dat hun kinderen geen school kunnen lopen in hun land van herkomst en dat zij met tal van problemen geconfronteerd worden zoals toegang tot onderwijs, is het niet foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet elders kan verkregen worden zodoende dat zij kan motiveren dat het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid. In die zin kunnen de verzoekende partijen dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij met “deze speculaties” geen rekening kan houden en dat het onzorgvuldig is om hierop haar beslissing te stoelen. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kwam het immers aan hen toe om buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken en kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij nalieten om dit te doen.

3.1.14. De verzoekende partijen menen dat de gemachtigde wel aanneemt dat er sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen doch zich verder van aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn en dat men moeilijk kan aannemen dat een overheid die de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag integreerde in de Grondwet het hoger belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat het de ouders zijn, die verantwoordelijk zijn voor deze belangenschade. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing onvolledig lezen waar zij voorhouden dat het hoger belang van de kinderen opzij wordt geschoven om de enkele reden dat het de ouders zijn die verantwoordelijk zijn voor de belangenschade. Zij gaan immers voorbij aan de motieven die erop wijzen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de kinderen tevens geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de gemachtigde wel degelijk concreet heeft gemotiveerd waarom het schoollopen in België en de beweerde onmogelijkheid om in Kosovo school te lopen, niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien valt niet in te zien waarom het, in de gegeven omstandigheden van de zaak, onredelijk zou zijn om vast te stellen dat de verzoekende partijen zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een illegaal verblijf en door de scholing te laten verlopen in dergelijke preciaire verblijfsomstandigheden. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, hebben de verzoekende partijen immers reeds verschillende weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neergelegd. De plicht die op de overheid rust om de belangen van het kind in rekening te nemen, belet niet dat deze overheid tevens op goede gronden kan vaststellen dat de ouders zelf de belangen van hun kinderen niet hebben gevrijwaard. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing gemaakte redenering zeer onzorgvuldig is en indruist tegen alle redelijkheid.

3.1.15. Waar de verzoekende partijen een onredelijkheid aanvoeren omdat het leed dat de kinderen door de bestreden beslissing kan aangedaan worden niet in verhouding staat tot het voordeel van de staat bij een strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, volgt de Raad niet. Zelfs al behoudt de gemachtigde nog alle mogelijkheden bij een beoordeling ten gronde, zoals de verzoekende partijen aanstippen, houdt dit niet in dat hij moet afwijken van een strikte toepassing van de uitzondering op de regel van het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst in het buitenland. Zoals eerder gesteld steunt het ontvankelijkheidsonderzoek op eigen criteria waaraan op zich reeds moet worden voldaan alvorens over te gaan naar het onderzoek ten gronde. Gelet op de aangevoerde buitengewone omstandigheden, gelet op de motieven hieromtrent die door de verzoekende partijen niet worden weerlegd, noch ontkracht, en gelet op het feit dat de verzoekende partijen geenszins verduidelijken waaruit het leed voor kinderen zou bestaan, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de kinderen disproportioneel lijden onder de bestreden beslissingen.

3.1.16. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met hun betoog laten blijken dat ze het oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissing maar merkt op dat zij geenszins aantonen dat de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is noch dat die steunt op onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekende partijen slagen er evenmin in concreet toe te lichten omtrent welke ingeroepen buitengewone omstandigheden uit hun aanvraag in de beslissing niet of onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen maken met hun betoog ook niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partijen slagen er niet in een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.1.17. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Betreffende de tweede en derde bestreden beslissing

De verzoekende partijen betogen dat de bevelen op zijn minst voorbarig en onredelijk te noemen zijn zolang zij niet alle rechtsmiddelen uitgeput hebben.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nalaten om een voldoende duidelijke omschrijving naar voor te brengen van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door de bestreden bevelen wordt geschonden. De kritiek dat de bevelen voorbarig en onredelijk zijn zolang de rechtsmiddelen niet uitgeput zijn, kan op geen enkele wijze worden verbonden met enige concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze verduidelijken welke rechtsmiddelen zij precies bedoelen, waar zij het hebben over het uitputten van alle rechtsmiddelen. Tegen welke beslissing deze of gene rechtsmiddelen worden of zouden worden aangewend, wordt evenmin aangegeven. In zoverre zij doelen op de beroepsprocedure tegen de eerste bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partijen nog enig belang hebben bij hun betoog nu in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan betreffende de beroepsprocedure.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

De kritiek van de verzoekende partijen is dan ook dermate vaag dat deze kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER